

[Kurt Brauer.]

måske i virkeligheden det, militærfolket er ude på. Og kompenserer man ved at opskruer de andre værn, sådan at forholdet bliver det samme mellem dette værn og de øvrige, ja, så har man taget forskud på kommende folkets bevillingsvilje, og jeg synes, det er en skrap sag, at det kan foregå på den måde, som det foregår på. Der er altså undervejs her i dølgsmål — og jeg siger i dølgsmål — faktisk taget skridt til noget sådant; det er grundpillerne til et nyt forsvarsforlig, der her er ved at se dagens lys, og jeg synes, det er sket i alt for megen ro.

Det er naturligvis alt sammen oh så hemmeligt, at der helst skal herske ro om operationen også: det er næsten ikke til rigtig at få at vide, hvad det hele går ud på; vi har fået nogle løse beregninger, og jeg tror, tv havde en udsendelse, der præcisest af alt, hvad der er blevet sagt om dette, har fortalt danskerne, hvad dette her måtte dreje sig om. Når dette er overstået, forestiller jeg mig, forsvarspolitikens sædvane tro, at vi bliver præsenteret for en hastesag, og så kommer der et kort mellem spil her i salen, hvorefter der nedsættes et nyt tys-tys udvalg af militærpolitikere på måske 8 mand, og, oh fryd, atter har vi ro om forsvaret, atter en gang er en rimelig dialog om den danske sikkerhedspolitiske målsætning blevet skåret af, før den rigtig fik begyndt.

Og så et par ord mere om den frimodighed, hvormed man har givet tilladelsen til, at forsvarsministeriet forhandler om købet af så tungt et våben som kampfly. Tunge våben er nu engang investeringskrævende, kapitalkrævende, og dermed bliver de også til et stift og ufleksibelt instrument i forsvarspolitikken. Overhovedet at forhandle om et sådant køb er, om man kan lide købet eller ej, et signal til omverdenen om, på hvilket niveau dansk sikkerhedspolitik befinder sig.

I en tid, hvor vi ved, at der gennem sikkerhedskonferencer og forhandlinger er grund til at have en vis optimisme på déntens vegne, vælger Danmark at signalere til omverdenen, at vi også i 1980'erne overvejer at have et forsvar af den nuværende størrelse. Ufleksibel, usmidig vil jeg kalde sådan en handling. Mon det siddende 8 mands udvalg overhovedet rigtigt har overvejet, før de gav forsvarsministeren tilladelse til at

forhandle, hvad det er for et signal, de har sendt til omverdenen?

Vi siger her rent ud, at uanset hvad I snakker om i Genève og andre steder, skal I vide, at vi i Danmark forbereder os på at være rustet op i samme grad, som vi er det i dag, mindst, med henvisning til det, jeg sagde tidligere.

Vi har i forespørgslen nævnt tre ting, som vi mener trænger sig på som mere væsentlige end flykøbene. Det er beskæftigelsen, ressourceproblemerne, betalingsbalancen. Vi erkender, at der i den manglende betalingsbalance ligger et problem, der skal løses, også selv om vi har sagt, at beskæftigelsen naturligvis må prioriteres højere i den nuværende situation. Men jeg understreger, at det er umoralsk og en farlig spøg at forværre problemerne på netop denne måde.

Tilhængerne har naturligvis med ministerens støtte, synes jeg, kastet sig over beskæftigelsesargumentet. Ministeren nævnte først beskæftigelsen og derefter, at han da ville tage fordelene med, hvis han nu alligevel skulle købe de fly. Det kom i anden række, først blev beskæftigelsesargumentet nævnt. Det siges, at vi kan øge beskæftigelsen ved at indgå denne kontrakt om købet. Nu vel, hr. Gert Petersen har gjort op med argumentet, netop som forsvarsministeren selv antydede, ved at sige, at hvis man sætter den ene halvdel af de arbejdsløse til at grave huller i jorden og den anden halvdel til at fylde dem op igen, så har vi skabt beskæftigelse. Det er da rigtigt, for så er der ikke flere arbejdsløse, de går alle sammen og pusler med det dér snedige foretagende.

Jeg kan tilføje mine argumenter fra før om betalingsbalancen, om farlighed og umoralitet, men det argument med beskæftigelsen forekommer mig så groft, at jeg må tilføje, at der var engang en lille tysk malersvend, som blev Nazitysklands leder. Han gjorde meget ondt mod sine fjender, men der var nogle alligevel, også danskere, som sagde: ja, man må nu alligevel sige om den lille malersvend, at han afskaffede da arbejdsløsheden. Jeg ved ikke, om det er det ry, man ligesom er ved at lægge på sig. Man lægger op til at lade sig beskyldes derfor, hvis ikke man stærkere, end forsvarsministeren har gjort det i dag, afviser at anvende denne argumentation i den offentlige debat herom.